

[Voigt]

står, at man ikke kan lave aftaler i et lukket møde med fremskridtsfolk, uden at der siver noget ud, bliver jeg nødt til at spørge hr. Arne Melchior: hvad er det, jeg har refereret, bortset fra at jeg har sagt, at hr. Arne Melchior har været indstillet på, at vi skulle stille de radikales beslutningsforslags andet punkt som et underændringsforslag? Jeg tror, de andre partier, der har været med i den forhandling, vi har haft for at få afskaffet eksklusivaftaler, kan bekræfte, at der ikke er kommet ét ord, hverken til offentligheden eller andre steder, fra min side om, hvad der er foregået på de møder. Det, der er kommet til dagspressen, er kommet fra hr. Arne Melchior. Det tror jeg andre kan bekræfte.

Tyroll (VS):

Jeg finder nok, at det mest foruroligende i det, der er foregået omkring det her lovforslag, som er fremsat af de borgerlige, og som har vundet stadig større tilslutning, er, at socialdemokratiet har ladet sig presse mere og mere i defensiven på spørgsmålet om et forbud mod eksklusivaftaler. Argumenterne har antaget en mere og mere ynkværdig form, efterhånden som det borgerlige pres er blevet forstærket. Næste gang dette lovforslag fremsættes, er fremskridtspartiet vel også medforslagsstiller, og den borgerlige samling bag ved det bliver altså klart større og større.

Venstre respekterede i 1975 enhedsfagbevægelsen; det gør partiet altså ikke længere, det er hoppet med på vognen. Det radikale venstre har tegnet et passivt medlemskab indtil videre i klubben af bekæmpere af eksklusivaftaler.

Hvad har socialdemokratiet så gjort i denne periode? Jo, i april 1975 kunne man gennem partiets ordførere få indtryk af, at det stod ret klart for partiet, hvor omfattende et indgreb de borgerlige forsøger sig med. Socialdemokratiets ordfører spurgte i debatten her i salen den 2. april 1975 bl. a.:

»... hvad betyder forslaget? Det betyder simpelt hen, at man nu er ude på at afsvække det arbejdsretlige system, som eksklusivaftalerne er en væsentlig bestanddel af. Man er ude på at ville fagbevægelsens aktionsmuligheder til livs eller i det mindste stække... dem.«

Det står at læse i Folketingstidende 1974-75, 2. samling, sp. 2670.

Den første del, vedrørende det fagretlige systems afsvækkelse, er VS ret kold over for, hvis det kan medvirke til en total fjernelse eller ophævelse af det, men i VS er vi helt enige i, at det er fagbevægelsens aktionsmuligheder, de borgerlige partier vil til livs. Derfor er det også nødvendigt at give klare og utvetydige meldinger på, at et sådant indgreb ganske enkelt ikke vil blive accepteret af socialdemokratiet og ikke vil blive accepteret af fagbevægelsen, at denne brug af statsapparatet nødvendigvis vil betyde, at fagbevægelsen vil slås mod statsmagten, vil bruge alle sine våben, inklusive generalstrejken, til at tilbagevise sådanne angreb, vil bruge de mest omfattende midler, første gang de borgerlige forsøger at anvende statsmagten og domstolene til en gennemtvungelse af borgerskabets klassebestemte retsmoral på dette område.

Men desværre var det heller ikke i 1975 sådanne markeringer, der blev lagt frem. På en ynkkelig måde appellerede den socialdemokratiske ordfører til borgerskabets forståelse for lønarbejdernes klasseinteresser, da han sagde:

»Synes man da ikke, at også lønmodtagerne bør have et værn mod arbejdsgivere, som egenmægtigt vil bestemme løn og arbejdsvilkår? Det gør vi i hvert fald i socialdemokratiet.«

Det står samme sted.

Udsviklingen siden 1975 har klart vist, at disse appeller er virkningsløse, men det degenererede kongelige danske socialdemokrati laller blot videre med endnu mere ynkkelige appeller til borgerskabet.

Sidste år appellerede en ny ordfører for socialdemokratiet til de borgerliges forståelse for den fred og ro på arbejdsmarkedet, som socialdemokratiet har været med til at sikre gennem opbygningen af det fagretlige system og herunder de eksklusivaftaler, der angribes gennem det forslag, vi behandler.

Det er ikke forsvaret af lønarbejdernes klasseinteresser, der bekymrer den socialdemokratiske ordfører. Nej, det er udsigten til uro, der bekymrer. Ordføreren udtrykte det på denne måde:

»Jeg tror ikke, at vi i Danmark skal ønske os tilstande fagforeningsmæssigt som f. eks. i Frankrig, Italien, Holland og Belgien med flere lande, hvor de har kristelige organisationer og kommunistiske og socialdemokrati-